

Arrest

nr. 168 435 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015, waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 juli 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[S.H.] [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te halen bij de bevoegde Belgische diplomatiek of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij op 19.11.2014 een wettelijke samenwoonstverklaring afgelegd heeft, welke geregistreerd werd op 12.01.2015 met de heer [A.M.]. Tevens wordt verwezen naar het feit dat de heer [A.M.] vader is van drie kinderen die zeer regelmatig bij hem verblijven, dat betrokkene zorgt voor deze kinderen samen met de heer [A.M.] en dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van die kinderen. Deze zaken vormen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin. Er wordt niet aangegeven op welke manier en omwille van welke redenen haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van de kinderen. Haar partner zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden. Betrokkene toont niet aan waarom haar partner geen beroep zou kunnen doen op andere personen. Trouwens, ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd en dienen daarvoor een oplossing te vinden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Bovendien verbleef haar partner vanaf 03.10.2012 alleen; ook dan heeft hij alleen moeten instaan voor de zorg van de kinderen, en dit terwijl de kinderen toen 3 jaar jonger. Ondertussen heeft het oudste kind de leeftijd van 17 jaar bereikt.

Er werd eveneens aangehaald dat betrokkene in de mening was dat zij zwanger was van de heer [A.M.], doch dit bleek niet het geval te zijn omdat er iets misgelopen was. Het koppel wenst op korte termijn een kindje en zij zien dit ook als een dwingende reden om hier in België te kunnen blijven, gezien de moeilijkheden om zwanger te geraken en de noodzakelijke medische bijstand hierbij. Ook deze argumenten kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin. Daarenboven worden nergens documenten aangebracht die deze bewering staven. Eenmaal mevrouw op wettelijke wijze haar partner heeft vervoegd, kunnen deze behandelingen verder gezet worden .

Tot slot wordt verwezen naar artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert. Deze omstandigheden vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Van zodra betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om zich te vestigen in het Rijk, staat het haar vrij zich opnieuw te verenigen met haar partner en zijn kinderen en kan zij haar sociaal en familiaal leven verder uitbouwen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Tevens is betrokkene naar België gekomen met een toeristenvisum, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voor een lang verblijf aan te vragen via de voorziene weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Alle aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, "Schending van art. 10, 12bis § 1, tweede lid, 12bis § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 26/1, §2 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel".

Verzoekster betoogt als volgt:

"De motivering in de bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

"Betrokkene verwijst naar het feit dat zij op 19.11.2014 een wettelijke samenwoningverklaring afgesloten heeft met de heer [A.M.], welke geregistreerd werd op 12.01.2015.

Tevens wordt verwezen naar het feit dat de heer [A.M.] vader is van drie kinderen die zeer regelmatig bij hem verblijven, dat betrokkene zorgt voor deze kinderen samen met de heer [A.M.] en dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van de kinderen.

Deze zaken vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin.

Er wordt niet aangegeven op welke manier en omwille van welke redenen haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van de kinderen. Haar partner zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden. Betrokkene toont niet aan waarom haar partner geen beroep zou kunnen doen op andere personen. Trouwens, ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd en dienen daarvoor een oplossing te vinden.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Bovendien verbleef haar partner vanaf 03.02.2012 alleen; ook dan heeft hij alleen moeten instaan voor de zorg van de kinderen, en dit terwijl de kinderen toen 3 jaar jonger waren. Ondertussen heeft het oudste kind de leeftijd van 17 jaar bereikt.

Met betrekking tot de mislukte pogingen om zwanger te raken en de kinderwens van verzoekster stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Ook deze argumenten kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin. Daarenboven worden nergens documenten aangebracht die deze bewering staven. Eenmaal mevrouw op wettelijke wijze haar partner heeft verwoed, kunnen deze behandelingen verder gezet worden".

In de opvolgende alinea's verwijst verwerende partij naar artikel 8 EVRM, hetgeen geen beletsel zou vormen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dat volgens verzoekster de bestreden beslissing een duidelijke schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij zich in feite schuldig maakt aan een uitholling van artikel 8 EVRM. Artikel 8 wordt wel genoemd, maar de inhoud ervan wordt volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat verzoekster zich terecht afvraagt in welke gevallen „buitengewone omstandigheden" zijnde het familiale leven door verwerende partij wél wordt aanvaard.

De bestreden beslissing gaat totaal voorbij aan het begrip buitengewone omstandigheden, welke niet toelaten een willekeurige invulling te geven. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die maken dat het voor betrokkene onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoekster behoeft hier nu toch niet te beargumenten dat het niet in het belang is van de kinderen om opgevangen te worden door een „derde" zoals wordt voorgesteld door verwerende partij.

Dat alle drie kinderen minderjarig zijn en dat zij, des te meer omdat zij al opgroeien in een gescheiden gezin, behoefte hebben aan stabiliteit en rust.

Het is vanzelfsprekend dat kinderen, indien mogelijk, het best in een vertrouwde omgeving opgroeien.

Dat de aanwezigheid van verzoekster in het gezin het mogelijk maakt dat haar partner meer tijd met zijn kinderen kan doorbrengen. Immers, de partner van verzoekster is kostwinner. Op deze manier treft hij zijn kinderen bij thuiskomst onmiddellijk aan.

De verwijzing naar andere gezinnen die ook voor opvang dienen zorgen is onduidelijk en compleet naast de kwestie. Indien men verwijst naar gezinnen waarbij beide ouders werken, merkt verzoekster op

dat het hier gaat om een geheel andere situatie. In dat geval kiezen de ouders er zelf voor om hun kinderen deels door een „derde” te laten opvoeden.

Verzoekster en haar partner kiezen hier niet voor.

Met betrekking tot de stelling dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven niet ernstig verstoort merkt verzoekster ten eerste op dat de duur van de procedure niet wettelijk is vastgelegd en dat een „tijdelijke scheiding” in feite jaren zou kunnen duren.

Ten tweede heeft elke scheiding impact op de familiale banden. Kenmerkend – en in het vreemdelingenrecht veelal vereist om aan te tonen dat er sprake is van een gezinssituatie – is het feitelijk samenwonen.

Van een proportionaliteitsafweging is in dit verband allerm minst sprake. Het proportionaliteitsbeginsel is dan ook geschonden.

Dat daarnaast ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn op basis waarvan het conform artikel 12bis §1 Vw aan verzoekster moet worden toegestaan de aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid en §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Verzoekster licht namelijk niet nader toe op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt.

2.4. Verzoekster diende haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

2.5. Kernvaststelling van de eerste bestreden beslissing is dat verzoekster geen bijzondere omstandigheden aantoont, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met haar retorische vraag “Dat verzoekster zich terecht afvraagt in welke gevallen ‘buitengewone omstandigheden’ zijnde het familiale leven door verwerende partij wél wordt aanvaard” kan verzoekster de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.7. Met haar betoog inzake het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van andere omstandigheden dan omstandigheden die het voor verzoekster onmogelijk of buitengewoon moeilijk zouden maken tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

2.8. De bestreden beslissing stelt “Er wordt niet aangegeven op welke manier en omwille van welke redenen haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van de kinderen. Haar partner zou

beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden. Betrokkene toont niet aan waarom haar partner geen beroep zou kunnen doen op andere personen. Trouwens, ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd en dienen daarvoor een oplossing te vinden.” Met haar boutade, *“Verzoekster behoeft hier nu toch niet te beargumenten (sic) dat het niet in het belang is van de kinderen om opgevangen te worden door een “derde” zoals wordt voorgesteld door verwerende partij”*, toont verzoekster niet aan dat de bekritiseerde overweging getuigt van een disproportionele of kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Verzoekster vindt de verwijzing naar andere gezinnen *“onduidelijk en compleet naast de kwestie”*, maar dit aanvoelen kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekster kan voorts uit de betrokken passage niet afleiden dat de verwerende partij hierbij gezinnen met twee werkende ouders voor ogen heeft, aangezien dit nergens uit blijkt. Alleszins betreft het een overtollige motivering, ingeleid door het woord *“trouwens”*. Kritiek op een overtollige motivering kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift *“Dat alle drie kinderen minderjarig zijn en dat zij, des te meer omdat zij al opgroeien in een gescheiden gezin, behoefte hebben aan stabiliteit en rust. Het is vanzelfsprekend dat kinderen, indien mogelijk, het best in een vertrouwde omgeving opgroeien. Dat de aanwezigheid van verzoekster in het gezin het mogelijk maakt dat haar partner meer tijd met zijn kinderen kan doorbrengen. Immers, de partner van verzoekster is kostwinner. Op deze manier treft hij zijn kinderen bij thuiskomst onmiddellijk aan.”* Dergelijk betoog werd echter niet ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster kan aan de hand van informatie die ze geeft na het treffen van de bestreden beslissing niet aantonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft gehandeld. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd niet meer gesteld dan dat de kinderen van de partner van verzoeker uit een vorige relatie *“zeer regelmatig”* bij verzoeksters partner verblijven, dat ze dan samen met haar partner zorgt voor de kinderen en dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor de opvang van kinderen.

2.10. Met haar betoog dat de duur van de procedure in het buitenland niet wettelijk is vastgelegd en dat een tijdelijke scheiding waarvan sprake in de bestreden beslissing in feite jaren zou kunnen duren, gaat verzoekster voorbij aan het gestelde in artikel 12 bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Immers kan hierin gelezen worden:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd. De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. [...]” De verwerende partij stelt derhalve terecht in de bestreden beslissing, *“Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig”*, wat een pertinente overweging vormt in het licht van artikel 8 EVRM waardoor de verwerende partij niet kan worden beticht van een uitholling van deze bepaling. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

2.11. Verzoekster poneert dat een scheiding impact heeft op de familiale banden, die volgens verzoekster worden gekenmerkt door een feitelijk samenwonen, maar indien verzoekster wordt gevolgd in haar betoog dan wordt het indienen van een aanvraag gezinshereniging voor koppels in België de norm, aangezien ze steeds feitelijk samenwonen en wordt het indienen van een visum gezinshereniging de uitzondering, terwijl de wetgever het net andersom heeft bedoeld. Het komt dan ook de aanvrager van een verblijf in België op grond van gezinshereniging toe om duidelijk en concreet de buitengewone omstandigheden te omschrijven die verder gaan dan een tijdelijke onderbreking van feitelijke samenwonen en die maken dat niet kan worden verwacht dat er naar het land van oorsprong wordt teruggekeerd om aldaar de aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoekster verwacht een proportionaliteitsafweging in de bestreden beslissing maar de verwerende partij heeft te dezen geen

andere plicht dan te antwoorden aangaande de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden, quod in casu.

2.12. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, maar hiermee kan de ze de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA